

Ørnevinger

af Svend-Erik Engh

I dagens sidste solstråler sidder tatovøren på sin stol. Det hviner, når han tegner med sin pen. Døren er åben, det er sommer. Oppe på gaden står en ordholden mand og læner sig irriterende længe op af en lygtepæl. En due, der ser ud som om den er fuld, slingrer ud i trafikken. Den overlever næppe og vil formodentligt ikke blive savnet – og dog, måske under et kurrende hustag sidder en lille dueunge og fyldes med savn, hvem ved?

Så sker der noget uventet. Det gør der for så vidt hele tiden, men det her er alligevel så sært, at det bør skrives ned. Og som du ser, er det blevet det.

En urkvinde med hår på benene kommer op fra tatovørens butik. Hun er nervøs, kan man se. Hun ved ikke rigtig om hun tør, men hun har været modig en gang i dag, så hun gør det. Hun stiller sig foran manden, mens hun hiver ned i blusen. Hendes maveskind er hvidt, ser vi og det er måske derfor, hun vil skjule det med den bevægelse. Manden ved lygtepælen stirrer på kvindens tatoverede bryst, der kommer til syne, hver gang hun hiver ned i den bluse. Han synes den er flot, dragen. Hun forklarer ham, at det er en ørn og han siger, at det er lige meget. Hun synes, han er sød og går med ham hjem. Ikke for at bolle. Næ, mere for at snakke med hinanden, grine, lege, drikke lidt og spille Settlers. Bolle kan man altid gøre, så det gør de lidt senere. Settlers var sjovere, synes hun, men da hun ligger og hiver i hans sparsomme hårvækst på det smalle bryst, mærker hun, at det er lidt anderledes. At der sker noget her, som måske kan blive helt rart. Hun trænger til det. Han siger, at han vil hente noget at drikke. Hun ruller rundt og ser hans lysende hvide baller. De er ikke særlig grimme. Det gør hende glad.

Lidt senere nede på torvet står de kejtede sammen og ved ikke rigtigt hvordan de kommer videre. Jeg rejser mig for at gå ned og fortælle dem, at det slet ikke er så svært, de skal bare være sig selv. Så kommer accepten og senere også kærligheden. De bliver bare nødt til at investere noget i det.

Jeg rejser mig fra min plads ved vinduet, som reflekterer PC´ens blå lysflade. Jeg går ud af lejligheden og skynder mig alt hvad jeg kan for at komme ned til de to på torvet. Jeg bor på 3. sal og jeg kan se ud af vinduerne på vej ned i opgangen, at de skilles. Det er to kantede og fremmede kroppe, der siger farvel. Hun hiver igen i blusen og nu er det en grim og uhensigtsmæssig bevægelse. Det var det sådan set også før, men dengang blev den set med andre briller.

Han er allerede kommet rundt om hjørnet, da jeg åbner vinduet og råber: "Hjælp", så højt og gennemtrængende jeg kan. Det er det eneste, jeg kan finde på. Det virker.

Et øjeblik og døren åbnes, en mand buldrer op af trappen. Lige efter kommer kvinden. Der er intet kejtet over deres løb. Jeg skynder mig op, lukker døren til lejligheden, så lydløst det lader sig gøre og går ind i køkkenet for at sætte kaffe over.

Jeg går tilbage ind i entréen og sætter øret til døren. Han er sur. Hun er forvirret. De snakker lidt om, at det sgu er for groft. At man ikke skal råbe om hjælp, hvis man ikke skal bruge hjælp. De går forbi min dør to gange. Hun har vist hørt noget, da jeg lukkede døren efter mig. Så bliver der stille. Jeg åbner forsigtigt døren: De står tæt sammenpresset og kysser hinanden. Hendes overkrop er næsten blottet og jeg ser tatoveringen helt tydelig. Han har ret. Det er ikke til at se, om det er en vinge eller en drage eller måske noget helt tredje. De er ivrige nu og jeg lukker døren så lydløst jeg kan. Jeg håber inderligt, at hun får lejlighed til at spille flere spil, også nogle hvor hun taber, måske med vilje. At de to får flere snakke og at der kommer flere dage, der bare forsvinder, fordi tiden alligevel flyver.

Da jeg ser ud af vinduet, ser jeg duen. Den står og tigger brød ved pølsevognen. Synet af duen, bevidstheden om de to i trappeopgangen, vinduet, PC'en, alt har en lys klang i nat. Det er sært, men sådan er der bare nogle nætter der er. Jeg rejser mig og hælder kaffen op. Den er varm, sort og meget bitter, Præcist sådan som jeg synes kaffe skal smage. Er det mon det her, de gamle i svundne tider kaldte lykke?